

Herved bevares tillige muligheden for afkortning, hvis der mod forventning skulle vise sig holdepunkter for en sådan ændring af den trufne afgørelse. Dertil kommer, at det er en betænkelig sag — derpå lægges megen vægt — at åbne mulighed for tidsbestemte afgørelser, som i praksis kan udarte til et takstsystem og efterhånden blive en væsentlig hindring for udfoldelsen af de individualiserende bestræbelser, der er det principielle udgangspunkt for det foreliggende forslag. Endelig åbner forslaget § 4, stk. 3, mulighed for sagens henvisning til afgørelse i Danmark, en fremgangsmåde, som vil være praktisk i størstedelen af de tilfælde, hvor der kan antages at være særlig trang til idømmelse af en tidsbestemt frihedsberøvelse.

Et mindretal (4) i straffelovskommissionen foreslog, at der i stk. 1 tilføjes: „Tvangsarbejde kan dog undtagelsesvis idømmes for bestemt tid, ikke over 3 måneder“. Mindretallet fandt, at i forbindelse med udtrykket „undtagelsesvis“ vil de vejledende regler om lovens forskellige foranstaltninger give et tilstrækkeligt værn imod, at anvendelsen af tvangsarbejde på bestemt tid skulle tage overhånd.

De for bestemmelsen til grund liggende synspunkter er, at det i almindelighed vil være muligt og hensigtsmæssigt at angive en maksimumstid for en idømt foranstaltnings varighed og ligeledes, at dette maksimum bør kunne holdes indenfor et tidsrum af 10 år. Såfremt det på forhånd skønnes, at længere tid kræves til opnåelse af lovens formål, vil enhver tidsangivelse formentlig være behæftet med så stor usikkerhed, at den lige så godt kan opgives.

Bortset fra tilfælde, hvor der vanskeligt kan udøves noget skøn over, hvor længe det vil være nødvendigt at opretholde en foranstaltning, synes det påkrævet at skabe en vis fasthed i afgørelsen ved at foreskrive en længstetid, således at bestræbelserne rettes mod at opnå den fornødne virkning indenfor dette tidsrum. Viser det sig, at den valgte foranstaltning ikke er passende, vil den kunne erstattes med en anden. Dette spørgsmål såvel som spørgsmålet om ophævelsen af en foranstaltning omhandles i § 92.

Et mindretal (5) i straffelovskommissionen foreslog stk. 4 formuleret således: „Forinden idømmelse af foranstaltning som omhandlet i stk. 1 indhentes i almindelighed erklæring....“.

Til § 91.

Bestemmelsen har en vis parallel i straffelovens § 70, stk. 2. Udtrykket bistandsværge er valgt bl. a. for at fremhæve forskellen overfor det i kapitel 26 omhandlede tilsyn, der er en foranstaltning.

Til § 92.

Bestemmelsen giver i alle tilfælde, hvor tidsmæssig foranstaltning er idømt, domfældte en adgang til at få spørgsmålet om ophævelse af en foranstaltning, på prøve eller endeligt, forelagt domstolene. Også for påtalemyndigheden er der åbnet en sådan adgang, som den må anses for pligtig at benytte, når den skønner, at forudsætningerne for den idømte foranstaltning er forandret eller er ophørt med at være til stede.

For i størst muligt omfang at yde domfældte retsbeskyttelse har man foreslået, at en skærpeelse til foranstaltning af væsentlig mere indgribende art skal være betinget af, at der i den oprindelige dom er taget et herpå sigtende forbehold. Hvis intet forbehold tages, vil retten alligevel senere, omend i begrænset omfang, have mulighed for at erstatte foranstaltningen med en bedre egnet. Gennem et forbehold vil det være muligt at foretage en senere ændring, som skærper indgrebet overfor domfældte, men som gerningsmanden dog udtrykkelig er blevet forberedt på, principielt på samme måde som det er tilfældet, når en person efter den danske straffelov bliver idømt betinget dom. Det er overladt retten at afgøre, hvornår der er tale om en så betydelig skærpeelse, at forbehold er nødvendigt.

§ 92, stk. 2 og 3, betegner yderligere garantier for, at en foranstaltning, som ikke længere skønnes fornøden, ikke forbliver i kraft.

Til grund for § 92 ligger det principielle synspunkt dels at skabe en betydningsfuld garanti for domfældte igennem den stadige lejlighed til korrektion af dommen, dels gennem muligheden for at få en idømt foranstaltning forandret eller helt bragt til ophør at opnå en vis pædagogisk virkning i de tilfælde, hvor domfældte er modtagelig for en sådan. Bestemmelsen kan sammenholdes med den danske straffelovs § 70, stk. 2 og 3, jfr. også § 236, stk. 3.

Gennem den stadige adgang til at ophæve foranstaltninger idømt med angivelse af længstetid eller på ubestemt tid overflødiggøres benådningsinstituttet, forsåvidt disse foranstaltninger angår. Dette institut har en nøje sammenhæng med traditionelle